

1
 /
 Skaanen yndig over havet lyser,
 og naturen gangen er tilro.
 :: Ikke ubi sønnens arme hviler;
 : hist ved stranden, se der vandrer to ::

2
 Det var Aksel Nordgaard med sin søn,
 skibet ligger nu og skal vasked.
 :: Avskedslys set vil han hende give,
 derfor mødtes de ved havets bred ::

3
 Han sin arm om Huldas liv nu slænger;
 "O, min Hulda vær mig mild og barm.
 :: Paa min ære vil jeg dig besvære,
 at jeg vil elske dig i liv og død" ::

4
 Et signal der nu fra skibet lyder.
 Aksel farner om sin unge brud,
 og sin baat han fra stranden maatte skyde.
 "Farvel min brud, dig om det bestykte Gud!"

5
 Tiden gaar paa sine brede vinger,
 fire maaneder er snart gaaet hen.
 Ingen kom der som budskap kunde bringe,
 Bort fra Huldas kinder, rosen er mit.

6
 Nu hun gaar omkring i dybe tanker,
 medens maanen høit paa himlen staar.
 Tyst og stille hun ved havet vander,
 mens hun bader med de bølger bla.

7
 "O, du grumme, grumme kalte bølge:
 sig mig om du stjaalet har min ven.
 Er han død saa vil jeg ved ham følge.
 Bølge, bølge bring mig ham igjen!"

8
 Hvad er det, som der paa havet flyder?
 Det er en flaske, se den nærmer sig."
 Hun den griper, og hun seglet bryder,
 "den bringer bud ifra min kjære ven."

9
 Hun det brød og derpaa søvdt brød:
 skibet det er strandet og forlist.
 naar kom du, som staving kunde bringe
 dersom ik. de en korttidig grav.

10
 Hulda falder som en knækket lilie,
 mede ved og i det store hav.
 "O, min Åndel jeg dig nu paakalder!
 Åndel svar mig fra din vaale grav."

Slut